

Sonetul unui felinar

Daniel Vișan-Dimitriu

E-un felinar ce ziua nu se stinge,
deasupra unei porți, pe strada mea,
și arde cu o flacără ce-abia
apropiindu-te o poți distinge.

Când, uneori, un trecător se-oprește
și îi observă flacăra, mirat,
un singur gând încearcă: "E uitat!"
Atât - și pleacă, nu se mai gândește

că, poate, cineva, oftând din greu,
așteaptă ca lumina-i să atragă
ființa ce odată i-a fost dragă.

Că-i zi sau noapte, felinarul meu,
în pâlpâirea flăcării, se roagă
să nu mai ardă. Îl voi stinge ... eu.